

Boekbespreking.

Walter Ammon: *Das Plenterprinzip in der schweizerischen Forstwirtschaft*. Verl. Paul Haupt, Bern-Leipzig 1937. 108 p.

Een samenvattende beschouwing over het plenterbosch in een prettig leesbaren stijl geschreven door een warm voorstander van dezen bedrijfsvorm. Naar den schrijver in zijn voorwoord mededeelt, heeft een 30-jarige ervaring hem tot de overtuiging gebracht, dat het plenterbosch „die einzig richtige, wahre, naturgemässe und letzten Endes auch wirtschaftlich vorteilhafteste Betriebsform ist“.

De grondslagen van het plenterbedrijf zijn volgens Ammon van algemeene beteekenis en beperken zich niet tot bepaalde gronden en houtsoorten. Het ideaal ware overal te geraken tot een bosch op een gezonden bodem, opgebouwd volgens het plenterbeginsel en samengesteld uit de natuurlijke, ter plaatse behorende houtsoorten. Het spreekt vanzelf, dat bij deze ruime opvatting van plenterbedrijf de opbouw der bosschen modificaties zal vertoonen naar standplaats en houtsoort.

Wil het plenterbedrijf geheel tot zijn recht komen, dan vereischt het van den boschbouwer een groote mate van toewijding en een nauwgezette waarneming en beoordeeling van alle verschijnselen in het leven van het bosch. Hierbij zal de aanwas-contrôle volgens de methode van Biolley den beheerder een aanwijzing kunnen zijn, of de aan zijn zorgen toevertrouwde bosschen zich op de gewenschte wijze ontwikkelen.

Herhaaldelijk worden het kaalkap- en het plenterbedrijf tegenover elkaar gesteld en steeds weer valt de vergelijking tusschen deze beide bedrijfsvormen in het voordeel van den laatsten uit. Ook het productievermogen en de geldelijke opbrengst van het plenterbosch steken gunstig af bij die van het kaalkapbedrijf, hetgeen aan de hand van bedrijfsuitkomsten wordt toegelicht.

J. VI.

Die Waldverbreitungskarte Deutschlands door Prof. Dr. Ir. Franz H e s k e. Verlag J. Neumann, Neudamm und Berlin.

Het „Institut für Forstpolitik an der forstlichen Hochschule Tharandt“ heeft een boschkaart doen verschijnen van het Deutsche Rijk en de bij den vrede van Versailles verloren gegane gebieden. De toelichting bij die kaart is van de hand van Prof. H e s k e.

Over de kaart zelf, schaal 1:1.000.000, kan ik weinig goeds zeggen. Op wit papier gedrukt zijn slechts aangegeven de landsgrenzen in zwart, de rivieren in blauw, de hoofdsteden der verschillende staten en de bosschen in licht groen. Onderscheid tusschen naald- en loofhout wordt niet gemaakt, evenmin als tusschen verschillende leeftijdsklassen, terwijl bergen en terreingesteldheden niet zijn aangegeven. Het geheel maakt den indruk of het papier met groene inkt besprenkeld is. Slechts voor de ingewijden vermag de kaart wellicht iets te zeggen, voor den leek zegt zij niets. Voor mij (ref.) zegt zij echter, hoe de boschkaart van Nederland niet moet worden.

De hooger bedoelde toelichting is leerzamer. We zien daaruit o.m. dat de Deutsche bosschen voor 71% uit naaldhout en voor 29% uit loofhout bestaan en in totaal 27% van de oppervlakte van het Deutsche Rijk beslaan, t.w. 12.654.200 ha van de 47.071.300 ha. De grootste uitgestrektheid bosch vindt men in Pruisen, n.l. 7.382.100 ha, het dichtst beboud is Baden (39%).

Wat de houtsoorten betreft wordt vermeld dat van de bosschen 43,6% uit groveden, 27% uit spar, 5,2% uit eik, 13,2% uit beuk en ander hardhout en 2,4% uit berk en ander zachthout bestaan.

Een overzicht over de geschiedkundige ontwikkeling van de boschverbreiding over Duitschland vergt 1½ bladzijde van de toelichting, die in het geheel slechts 3 bladzijden omvat. Nieuwe gezichtpunten komen in dit geschiedkundig overzicht niet naar voren.

De prijs van kaart (112 × 132 5 cm) met toelichting bedraagt 4 R.M., op linnen geplakt, opvouwbaar 10 R.M.

t. W.